

Publicerad 2012-12-18 20:49 av Pulvermos

Detta är ingen text, det är ett liv, mitt liv och den kärlek jag känner.

Där värme flödar

Där stod vi, tätt, tätt, med en ocean av oändligt avstånd mellan oss.

Men känslan av samhörighet, övervann, allt.

Rädslorna band oss samman. Liksom tårarna, den flod av tårar vi aldrig släppt.

Runt elden, sakta som om rörelsen skrämde mer än rädslan.

Var det en utsträckt hand? betydde leendet mer än så?

Saknaden när skymning blev till natt. Där vi låg med våra respektive.

Så kom kortet. En hälsning. Besöket där känslan skavde likt en sten i skon.

Så nära, varm och underbar.

Så slog blixten ner. Ett känslösamt dunder av läppar tryckta mot varandra.

Solen bröt mark. Skingrade molnen. Fick mig att våga likt en tsunami efter våldsamma skalv.

Det är länge sen nu. Som tusen år.

Men inget har ändrats. Allt som då. Du är allt, den enda.

Inget jag kan fly. Ens när rädslan tvingar mig. Eller längtans karusell drar igång.

Blott du är det jag sökte. Längtade och törstade.

Där jag svulten rusade runt i förvirring.

Så jag ber samma bön, om och om igen. Till den jag känner och du tror på.

Gör mig till den hon älskar. Låt mig bli så som kärleken ska.

Förlåt mig mina synder, allt jag inte kan.

ja det är länge sen nu. Vi möttes.

Men aldrighar solens sken varit starkare, än du!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pulvermos med Poeter.se id #41584 innehar upphovsrätten